

Évközi 23. Vasárnap A

Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük. (Mt 18,20)

Olvasmány

Ezekiel 33,7-10

Az Úr ezt a szózatot intézte Ezekiel prófétához: "Emberfia, örnek állítottalak Izrael háza mellé, hogy halld számból szavaimat és közvetítsd üzeneteimet. Ha azt mondom az istentelennek: 'Istentelen, meg kell halnod,' és te nem teszel semmit, hogy az istentelent visszatérítsd útjáról, az istentelen meghal ugyan vétke miatt, de vérét tőled kérem számon. Ha ellenben meginted az istentelent, hogy hagyjon fel életmódjával és térjen meg, de nem tér le útjáról, meghal ugyan gonoszsága miatt, de te megmented életedet."

Szentlecke

Rómaiakhoz 13,8-10

Testvéreim! Ne tartozzatok senkinek semmivel, csak kölcsönös szeretettel! Mert aki a másikat szereti, teljesíti a többi parancsot is. Hiszen a parancsok: "Ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, a másét ne kívánd", és ami egyéb parancs még van, ebben az egyben foglalható össze: "Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!" A szeretet nem tesz rosszat felebarátjának, mert a törvény teljessége a szeretet.

Evangelium

Máté 18,15-20

Abban az időben Jézus így szólt apostolaihoz: "Ha testvéred vétkezik ellened, menj és figyelmeztessd őt négy szemközt. Ha hallgat rád, megnyerted testvéredet. Ha azonban nem hallgat rád,

vigyél magaddal egy vagy két társat, hogy 'kettőnek a tanúbizonysága vagy háromé tanúsítsa a dolgot'. Ha rájuk sem hallgat, mondd meg a hívek közösségének. Ha a hívek közösségére sem hallgat, vedd úgy, mintha pogány volna vagy vámos.

Bizony mondom nektek: Amit megkötök a földön, meg lesz kötve a mennyben is; és amit feloldotok a földön, fel lesz oldva a mennyben is.

És bizony mondom nektek: Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a földön és úgy kéri, megkapják azt mennyei Atyámtól. Mert ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük."

Elmélkedés

A szólás szerint: "Akit szeret az ember, azt bünteti". A ma hallott szentírási rész egészen más magatartást ír le arra, hogyan viselkedjenek a keresztények testvéreikkel.

Milyen magatartás jellemezze a közösséget egyes tajaival szemben, akik hibásan viselkednek, és ezzel nemcsak maguknak ártanak, hanem az Egyház hírnevének is? Az első évszázadokban a keresztények kisebbségben voltak. Mégis tudatában voltak, milyen hatással vannak a társadalomra. Gyakran mondogatták róluk: "Nézzétek, mennyire szeretik egymást". Kívülálló is megállapíthatták közösségeikről ezt a fontos ismertetőjelet. Ez nemcsak külsőség volt. Sokkal inkább azt érezték, hogy csak meghatározott lelki beállítottságból fejlődhet ki az az egység és egyetértés, amire vágytak. Az Egyháznak, amely isteni szeretetből fakadt, akkor is, mint manapság, arra kellett törekednie, hogy a szeretet olyan közössége legyen, amelynek tagjai nemcsak saját hitükre és életszentségükre gondolnak, hanem felelősséget éreznek testvéreik hitéért és életszentségéért.

A gyakorlati kereszténység megpróbálja legyőzni a viszály és gonoszság lelkiületét a közösségen belül úgy, hogy bölcsen ötvözi az előrelátást és a türelmet, ezekből a eredeti, konkrét életkörülményekből kiindulva. Az kellene, hogy jellemezze a keresztény szokást, hogy a folytonos párbeszédre törekszik és sohasem hiányzik belőle a párbeszédre való készség és komoly odahallgatás, hogy mindenki minden elképzelhető lehetőséget megkapjon arra, hogy megmaradjon ebben a közösségben és megtalálja benne a helyét. Hamis lenne, ha a közösség fenntartaná magának a jogot, hogy bíróként elítélje az egyének hibáit és gyengeségeit, hogy azután a bűnösök beismerése után megérdemelt büntetéssel sújtsa őket. Sokkal inkább az irgalmasság alapelvéből kiindulva kell itélnie és cselekednie, túl kell lépnie saját igazságérzetén és úgy kell igyekeznie a lehető legjobban megoldani a problémát, hogy az kiengesztelőleg hasson. Ha a közösség egy tagja kitart hibájában, az Egyház akkor sem tagadhatja meg tőle, hogy imájában támogassa.